04/06/2023

«Προφήτης εκ της Γαλιλαίας ουκ εγήγερται»

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

> **“Απεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ• Μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ; ἐρεύνησον καὶ ἴδε ὅτι προφήτης ἐκ τῆς Γαλιλαίας οὐκ ἐγήγερται” (Ιωάν. 7,52).**

Αὐτοὶ τοῦ εἶπαν• «Μήπως κατάγεσαι κι ἐσὺ ἀπὸ τὴ Γαλιλαία; Μελέτησε τὶς Γραφὲς καὶ θὰ δεῖς πὼς κανένας προφήτης δὲν πρόκειται νὰ ἔρθει ἀπὸ τὴ Γαλιλαία».

Η τελευταία εορτή του **Πεντηκοσταρίου** είναι η μεγάλη εορτή της Πεντηκοστής. Στην εβραϊκή παράδοση οι Ιουδαίοι γιόρταζαν την παράδοση του νόμου στον Μωυσή στο όρος Σινά, δηλαδή των δέκα εντολών και των υπόλοιπων διατάξεων, διά των οποίων η εβραϊκή κοινωνία ήξερε ποιο ήταν το θέλημα του Θεού για τον λαό (ονομαζόταν Σαβουότ η γιορτή και εορτάζονταν την 50ή ημέρα από το ιουδαϊκό Πάσχα, την ανάμνηση του περάσματος της Ερυθράς θαλάσσης και την απαλλαγή από την δουλεία των Αιγυπτίων).

Στην χριστιανική πνευματική παράδοση η **Πεντηκοστή** είναι συνδεδεμένη με την

κάθοδο του **Αγίου Πνεύματος** επί των αποστόλων, 50 ημέρες μετά το **Πάσχα** και την απαλλαγή των ανθρώπων από την δουλεία του θανάτου, τόσο του σωματικού όσο και του πνευματικού που επήλθε με την **Ανάσταση του Χριστού,** 10 ημέρες μετά την Ανάληψη του Κυρίου εις ουρανούς, διά της οποίας η ανθρώπινη φύση, ενωμένη με την θεότητα, πλέον είναι “εις ουρανόν οικούσα” για πάντα, σημείο ότι μπορούμε να εκπληρώσουμε τον αυθεντικό προορισμό μας, δηλαδή να γίνουμε παιδιά του Θεού και θεοί κατά χάριν. Αυτή η πορεία περνά πλέον μέσα από την χάρη και τον φωτισμό του Αγίου Πνεύματος, την παρουσία δηλαδή του τρίτου προσώπου της **Αγίας Τριάδος,** το οποίο “όλον συγκροτεί τον θεσμόν της Εκκλησίας”, καθιστά δηλαδή την κοινωνία με τον Χριστό εφικτή εν τη αγάπη, εν τοις μυστηρίοις, εν τη αναζητήσει μας, καθώς μέσα στην ζωή και στον τρόπο της Εκκλησίας ο Χριστός γίνεται για όλη μας την ύπαρξη παρών και παρόν.

Στο ευαγγέλιο της Πεντηκοστής διαφαίνεται ένα συγκλονιστικό στοιχείο: η ρήξη των ανθρώπων για το ποιος είναι ο Χριστός. Η άρνησή τους, που επεκτείνεται στην ιστορία και φτάνει μέχρι και το σήμερα για την ταυτότητά του. Θεωρούσαν αδιανόητο ο Χριστός να μην εκπληρώνει το γράμμα της Γραφής, δηλαδή την ακρίβεια της διατύπωσης της παράδοσης, με αποτέλεσμα, επειδή αγνοούσαν ότι είχε γεννηθεί στην Βηθλεέμ, δηλαδή στην πόλη του Δαβίδ, όπως η παράδοση προφήτευε για τον Μεσσία, να Τον αρνούνται. Πίστευαν ότι καταγόταν από την Γαλιλαία, όπου και είχε μεγαλώσει.Και με βάση αυτό το εσφαλμένο στοιχείο, στο

οποίο συνέτεινε και η βεβαιότητά τους ότι στην Γαλιλαία δεν θα μπορούσε να αναπαύεται ο Θεός, αφού οι άνθρωποι λειτουργούσαν συγκρητιστικά, ακολουθούσαν και ειδωλολατρικές παραδόσεις, όπως επίσης και δεν είχαν την ευσέβεια, την αρχοντιά, το πρωτευουσιάνικο πνεύμα των Ιεροσολύμων και της γύρω περιοχής, απέρριπταν τον Χριστό. Το είπαν και στον κρυφό μαθητή του Χριστού, τον **Νικόδημο,** με έμφαση.

Η παρουσία του **Αγίου Πνεύματος** στην **Εκκλησία** όμως μάς δείχνει έναν άλλο δρόμο. Ότι ο Χριστός είναι το φως του κόσμου και όποιος Τον ακολουθήσει, δεν θα περπατήσει στο σκοτάδι, αλλά θα έχει από Εκείνον το φως που δίνει ζωή. Το φως δείχνει την αλήθεια, πέρα από τις εμμονές και τις δικές μας ερμηνείες. Οι Ιουδαίοι αναζητούσαν εχέγγυα για τον Μεσσία, ορμώμενοι από τον νόμο που ήταν το κριτήριό τους, όπως και από τους προφήτες. Η κάθοδος όμως του **Αγίου Πνεύματος** αναδιαμορφώνει το περιεχόμενο της Γραφής: δεν είναι ο σχολιαστικός έλεγχος των επιχειρημάτων που μας αποκαλύπτει την αλήθεια, παρότι μπορούμε και πρέπει να ερευνούμε τις γραφές, αλλά η σχέση με τον Χριστό ως Πρόσωπο, που ανανοηματοδοτεί την πορεία μας. Δεν είναι το γράμμα που σώζει, αλλά το πνεύμα του νόμου. Η αγάπη και όχι ο φορμαλισμός. Η σχέση και όχι η ιδέα. Προφανώς και τίποτα δεν αποκλείεται. Οι λόγοι επιβεβαιώνουν την αυθεντικότητα της εμπειρίας του Λόγου του Θεού. Αυτό όμως γίνεται εν τη Εκκλησία, στην συνύπαρξη των αποστόλων, στην συμπόρευση με τους Αγίους, στην κοινωνία του Χριστού με τα Άγια που δίδονται στους αγίους, στον κάθε πιστό που με ταπείνωση αποδέχεται όσα δεν γνωρίζει, δοξολογεί Αυτόν που έδωσε και δίνει την ζωή και προχωρά με αγάπη στην καθημερινότητά του και αναζήτηση του Τριαδικού Θεού.

Η εορτή της Πεντηκοστής αποτελεί για όλους μας μια ευκαιρία επανεκτίμησης της πίστης και της πορείας μας. Επειδή το Άγιο Πνεύμα κατήλθε, ανοιγόμαστε στον Χριστό της αγάπης και όχι της περιχαράκωσης. Στον Χριστό του φωτός και όχι της μιζέριας των ατομικών μας πεποιθήσεων, ιδιοτροπιών, οπτικών για τον κόσμο. Στον Χριστό της Εκκλησίας, της συνάντησης δηλαδή, της συνύπαρξης, της συγχώρεσης, της συμμετοχής στον μυστικό δείπνο της βρώσης και της πόσης του εσταυρωμένου, αναστάντος και αναληφθέντος Κυρίου, ο Οποίος κρατά ακέραια τα στίγματα της αγάπης στο σώμα Του και αδιαπραγμάτευτα αιώνια την αγάπη για όλους μας. Αυτόν τον Χριστό ας αναζητούμε με τον φωτισμό του Αγίου Πνεύματος στους καιρούς του πολέμου, του διχασμού, του ατόμου-θεού, του φόβου του θανάτου.
Χρόνια Πολλά!

Πηγή: pemptousia.gr/ Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας – themistoklismourtzanos.blogspot.com